

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita Sancti Nicetae, Abbatis, ex ea quam scripsit Oratione funebri Theosterictus, beatissimi viri discipulus. Exceßit è viuis vir sanctus, circa Annum Domini 821, Paschale, Apostolicam sedem, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

VITA SANCTI NICETAE, Abbatis, ex ea
quam scripsit Oratione funebri Theosterictus, be-
atissimi viri discipulus. Excessit è viuis vir san-
ctus, circa Annum Domini 821, Paschale, Aposto-
licam sedem, Michaele verò Balbo, Imperium
Orientale administrantibus.

C Baron: In
not Martyr:
Roma: &
Tom: 9 An-
narium.

Quamquam sancti omnes præter super-
nam illam patriam Hierusalem vix ali-
am nouerint; & ciuitatem in terris sta-
bilem nullam habuerint; ideoque parum aut ni-
hil nobis conferat si genus eorum & patriam in-
quiramus: tamen quia ita natura comparatum
est, vt ex præclaris virorum gestis, decus aliquod
ac ornamentum patriæ nostræ accedere credi-
mus, nequaquam ea silentio in hoc Sancto præ-
terire volumus. Genuit itaque hunc virum san-
ctum Cæsarea Bithyniæ, ac diu multumque egré-
gij ipsius relictis sese oblectauit. Pater eius
Philaretus, diuinæ pietatis admodum studiosus,
nullâ non pro filio curâ ac diligentiam suscepit,
vt optimis sanctissimisque imbutus disciplinis,
multorum expectationi satisfaceret. Tanto nam-
que perfectioris vitæ studio pater flagrabat, vt
minimè dubitauerit monasticæ vitæ rigorem
profiteri: mater enim octauo à partu die, vitam
hanc cum beata morte commutauerat.

Patria S. viri

Pater eius,
fit monach-
us.

Adhibetur
litteris.

Fuit igitur puer apud patris matrem sedulo e-
ducatus, & ætate paululum progressus, literis à
patre traditus: quas ille laboris amantissimus
breui memoria complexus est, prorsus vt inte-
gram Dauidis Psalterium probè teneret, atque
ex eo omnes vitæ actiones ad diuinæ legis disci-
plinam sanctè ad modum cõponeret. Quibus in-
itijs pater mirificè delectatus, eum ipse Deo dica-
uit, & sancto illius seruitio ita omninò addixit, vt

Tenet Dauid-
dis Psalte-
rium me-
moriam.

Perfectionis
studium.

æditui in ecclesia locum teneret. Quod munus cum tanta prudentiæ ac sanctitatis opinione administrabat, ut oēs in sui admirationē vehementer pertraheret. Diuinā eloquia nocturna pari ac diurna terebat manu, ijsq; mentē assiduo pascebat, prorsus ut rebus omnibus terrenis calcatis, viam omnem modūque exquireret, quō ad summum virtutum omnium fastigium peruenire posset.

Tandem cū varias viuendi rationes animo pertractasset, placuit vita cælibe ac peturbationibus vacua electa, monasticā disciplinā arripere. Omnibus igitur amicis ac consanguineis valere iussis, dulcique patria relicta, abiit ad Stephanum quendam, cū vitæ sanctitate tum ipsa in primis canicie admodum venerandū, qui iuxta vrbs Cæsareæ torrentem, solitariam in rebus asperis ducebat, vitam. Huic se Niceta cū in disciplinam tradidisset, tam egregium se athletā in spiritali palestra præbuit, ut cum ipso penē magistro de vitæ sanctitate certare videretur: Vnde senex ille alacri eius studio permotus, auctor illi fuit, ut in cœnobiū aliquod ad multorum eruditionem se reciperet. Cuius vsus cōsilio Niceta, precibus eius pro viatico sumptis, abiit ad Meditij monasterium, cui tunc temporis sanctissimus Pater Nicephorus præerat: à quo benignè admodum susceptus & in disciplinam libenter admissus est.

Vitam complectitur cœnobicam.

Mortis meditatio assidua.

Hic verò, quanta quamque eximia animi fortitudine, impotentes hostium imperus, & omnes motus ratione vacuos represserit, vix vllis verbis explicari potest. Et quidē in primis assidua mortis meditatio ei ob oculos versabatur. Ventrem extrema necessitate egregiè domabat, ac parūm

à cibis

à cibis abstinere existimabat, nisi ab omni terreno affectu sese remoueret. Nulla erat in eo furoris perturbatio, nullus iracundiæ aut similitatis effectus, nulla ociosi sermonis opinio, sed omne ipsius studium aut diuinorum eloquiorum meditatio, aut solertes ad Deum preces erant.

Cum igitur pastor ipse, tantis eum virtutibus conspicuum cerneret, dignum reputauit, qui sacerdotali initiatus dignitate, ad aliorum salutem operandam promoueretur. Nec mora missus ad Tharasium Constantinopolitanæ Sedis Patriarcham (qui eum dignitatis gradum multis virtutibus adornabat) ad presbyterij honorem libens ab eo prouectus fuit, statimque domum reuersus: monasterij gubernacula suscipere coactus est: quæ ille tanta prudentia ac dexteritate tractauit, ut plurimi fama virtutum eius excitati, ad eum confluere: lætique eius sese disciplinis subderent. Itaque paucis admodum annis, sacra illa fratrum societas ad centesimum numerum excreuit, quos peritus gubernator ad portum salutis, mira omnium gratulatione, dirigebat.

Hinc factum est, ut præter alios, Athanasius quidam, exemplo virtutum eius prouocatus mundo renunciaret, quod sanè vel ipsos etiã Angelos in admirationem pertrahere potuit. Erat enim Athanasius ille, cum literarum cognitione egregiè imbutus, tum minimè vulgaribus decoratus honoribus, ideoque patri suo imprimis charus. Hæc autem cum animo maximo iuuenis contempserit, & præter expectationem omnium, ad monasticæ vitæ disciplinam totis viribus aspiraret, pater per vim eum è cœnobio extractum, habitu religioso spoliauit. & inuitum superbas vestes resumere cõpulit. At iuuenis, cuius animus altas

Ordinatur
presbyter.

Præficitur
monasterio

Athanasius
vir celebris
& doctus,
Nicetæ vir-
tutibus per-
motus fit
monachus.

Athanasij
proposito
pater relu-
ctatur.

Athanasij
ad patrem
responsum.

Athanasius
dixit à patre
flagellatur,
sed perma-
net in pro-
posito.

Miram ex
Nicetæ præ-
sentia hau-
rit volupta-
tem.
Eximia Ni-
cetæ in gu-
berando mo-
nasterio,
prudentia.

iam in Christi amore radices egerat, sic patrem affatus est: Putasne, o pater, sericis istis vestibus animi mei propositum labefactandum? Vniuersum ego mundum contempsit, omnemque eius ornatu stercorea reputaui, & tu existimas me inani quodam vestium cultu superandum? Hac cum dixisset, serica illa indumenta in quatuor partes dilacerauit. Quod cernens pater, alijs eum vestimentis induit, nullumque non mouit lapidem, ut aliqua saltem huius mundi gloria animum eius titillaret. At iuuenis maiori animi altitudine secundo ea discidit, & nudus, tota mente in Christi vulneribus, & extrema, quam pro nobis passus est, ignominia exultauit. Ea re commotus vehementer pater, tanta in filium crudelitate desauit, tantisque tergum eius plagis affecit, ut summa medicorum arte, vix ad pristinam sanitatem reuocari potuerit. Hac tentatione deuicta, iuuenis non dubitauit patrem certiore facere, se nullis supplicijs, etiam si membratim dissecatur, ab instituto pietatis cursu retrahendum esse. His auditis pater, filij pietatem admiratus ingemuit, ac lachrymis totus infusus sic filium est affatus. Vade mi fili, vade, & iter illud ad Christi gloriam & animæ tuæ salutem præclare susceptum constanter perface. Christus tibi opem ferat, teque ab omnibus laqueis diaboli eripiat.

His patris sui verbis, Athanasius tanquam calcaribus quibusdam ad cursum concitatus, iterum se ad Nicetam recepit. Nicetas autem totis eam in rem viribus incumberebat, non modo ut commissum sibi gregem in officio contineret, sed ut arduam virtutis semitam, summa cum alacritate cōficeret, atque omnes labores pro Christi gloria & animarum salute susceptos, leues iucundissimosque esse sentiet. Ad mundi contem-

ptum

ptum atq; laborum omnium tolerantiam dictu mirum est, quàm admirandis eos sermonibus excitebat, prorsus ut discipuli eius inflammatis animis ad ardua quæq; ruerent, neque vllis difficultatibus, à summo perfectionis studio impediti possent. Non patiebatur vnquam pius Pater, aliqua tristitiæ nube pios discipulos inuolutos esse. Sæpè noctes integras, in vno aliquo priuatim consolando infomes ducebat. Singulorum animi affectiones prudenter considerabat, & omnibus omnia factus, omnes lucreface-re studebat. Erat eius corpusculum vigilijs ac ieiunijs aded exhaustum, vt propter summam imbecillitatem vix loqui posset. Tãta namquẽ virtute continentia amplectebatur, vt panem etiam & aquam in mensurã sumeret.

Admiranda
eius absti-
nentia.

His rebus diuinus Pater egregiè excellens, multis miraculorum virtutibus clarescere coepit. Erat in confinio monasterij, infans à natiuitate mutus, qui ad Micetam adductus, precibus eius & signo Crucis munitus, protinùs loquelæ beneficium consequutus est. Frater quidam, quotidianis monasterij seruitijs deputatus, diaboli malicia ad amentiam & insaniam impulsus erat, quem vir sanctus vnius diei ieiunio omnibus in dicto, oleo sancto & precibus suis, in priorẽ statum restituit. Fratrem quoq; dæmonio oblitum, & graua multa ab eo perpeffum, prorsus vt omnes eum à dæmone lacerandum putarent, precibus sanauit, & signo salutaris Crucis opprimentem dæmonẽ eiecit, fratremq; integre sanitati restituit.

Precibus &
signo Cru-
cis, sanat
mutum.

Ieiunio ora-
tione & san-
cto oleo, a-
mentem re-
stituit.

Oratione &
signo Cru-
cis dæmonã
expellit.

Quàm verò egregius in animi morbis curandis idem Pater Niceta extiterit, nullis verbis explicari potest: Etenim ex ipso motu atque habitu, qui prauis agitabantur cogitationibus, dinoscebas. Porrò si quem grauiori aliquo delicto ob-

Notet & ob-
feruent hanc
prudentiam
in tractandis
animorum
morbis con-
fessarij.

noxium cernebat, hunc remotis arbitris, ad cla-
riorem facinoris admissi cognitionem pijs mo-
nitis & exemplis excitabat, & ita prudenter cor-
ripiebat, ut memor fragilitatis humanę, se quoq;
similiter, vel etiam grauius labi posse recordare-
tur, summaque diligentia præcauebat, ne abun-
dantiori tristitia eiusmodi homo absorberetur.
Omnibus erat mitis, omnibus amabilis, omnib⁹
iucundus & hilaris, comis & ad audiendum fa-
cilis, misericors, facilis ad communicandū, totus
charitate plenus, totus humilitate refert⁹, totus
mansuetudine, & omnibus sincerè virtutibus
abundans. Tota deniq; vita ad proximi salutem
& vtilitatem destinata fuit.

Athanasius
moritur, e-
iusque san-
ctitas appa-
ret.

Item Nice-
phorus.

Interea Athanasius qui Patris Nicetæ onus pa-
ri cura ac vigilantia sustentabat, vita functus est,
& ad beatam immortalitatem lætus migravit, è
cuius pectore, supra monumentū arbor cypres-
sus nata multis, morbis oppressis, sanitatem su-
is frondibus præstitit. Nicephorus quoque, cuius
pietate & amplissimo beneficio, monasteriū hoc
constitutū fundatumque erat, eodē ferè tēpore
diē obiit, quo tēpore totū regiminis pōdus, solis
Nicetæ humeris incubuit; qui fratrū adactus pre-
cib⁹, & pijs obrestationibus vict⁹ non tā præfectu-
ræ dignitatē, quā ingens dignitatis onus suscepit.

Iconocla-
starum here-
sis exurgit

Nam ijsdem temporibus, diabolus nouas quas-
dā hæreses excitauit, ijsque, graues admodū, lōgā
lateq; in terris dissensiones seminauit. Multò .n.
maiore contentione, quàm antea vnquā, piū sa-
crarum imaginum vsū è terris eliminare, oneq;
pietatis studiū, sempiternis tenebris inuoluere
nitebatur. Imperium administrabat Leo Arme-
nus, homo omni impietate cōtaminatus, Leonis
Haurici & Cōstantini Copronymi sectator, qui,
omnes

omnes veræ orthodoxæque fidei propugnatores, vel exilio multabat, vel multis iniurijs ac calumnijs oneratos, vitam ipsa morte acerbio- rem, in medio nationis prauæ exigere cogebant. Eo tempore, acerbis veritatis persecutores, cum omnem longè lateque dominandi impunitatem adepti essent, Nicephoro Constantinopolitanæ Sedis Antistiti in exilium pulso, Theodotum quendam, ex eorum numero qui Spatharij dicuntur, hominem leuissimum, Patriarcham subscie- runt, quo præside conciliū quoddam Iudaicum coegerunt, in quo sanctissimos Patres, ab impijs eorum decretis dissidentes, humili prostratos pe- dibus conculcarunt, multisq; dictu horrendis, contumelijs affecerunt.

Iconoclasta- rum rabies in sanctos Patres.

Post Episcopos autem hoc modo exceptos, primarios insignium monasteriorum duces ad- uocârunt, inter quos & diuinum patrem Nice- tam. Hos primùm varijs assentationibus versucif- simo modo inuentis, in fraudem æque pestem in- ducere conabantur, sed cum omnes conatus exi- mia eorum prudentia deluderentur, illi in furo- rem ac apertam vim prorumpentes, in diuersos carceres eos compegerunt, eorumque virtutem & constantiã diuturnis carceris squaloribus fran- gere tentârunt. Erat tunc sanctus Niceta in car- cerem malè olentem & sordidum valdè conie- ctus, prorsus vt si alia pœna non accessisset, tatis hæc condemnatio ad supplicium valeret.

Patres san- cti in carce- res conijci- untur.

Postquàm verò dies non paucos in tetro car- cere non sine maximis corporis incommodis ex- egisset, Imperator eum exilio in Orientis parti- bus damnauit, & in castello quodam, quod Mafa- leon dicebatur, seruari iussit. Erat iam media hy- ems, cum sanctus Pater, antea itineris laboribus

S. Niceta post carce- ris squalo- res, exilio multatus.

C 5

planè

planè fractus, cum frigore ac niuibus, omnibus
 aëris iniurijs expositus, certare cogebatur. Acce-
 debat, quòd is qui virum sanctum in exilium du-
 cere iussus fuerat, homo erat natura ferus & im-
 mitis, nullumque omninò tempus aut locum, à
 continuis calamitatibus ac miserijs respirandi
 viro sancto concedebat. Eadem planè crudelita-
 te, fera immitis in reliquos Patres utebatur. Cùm
 verò Imperator sanctos patres ijs persecutioni-
 bus alacriores reddi, animosq; omnibus angu-
 stijs maiores habere cerneret, versutus ille con-
 silium mutauit, Patresque Bizantium eadem iti-
 neris difficultate & molestia reuocatos, nouis
 rationibus in suam voluntatem pertrahere cogi-
 tauit. Et quidem cùm hyemis tempus, & dies so-
 lemni ieiunio cōsecratos in libera custodia exe-
 gissent, Imperator quia oleum & operam se per-
 dere videbat, tradidit eos Iohanni cuidam, insig-
 ni malorum inuentori. quibuscumque vellet
 supplicijs affligendos. Qui cum varijs eos in car-
 cere cruciatibus fatigasset, & extrema fame
 propemodum enecasset, omnesque malitiæ suæ
 machinas frustrâ adhibuisset, callidum sanè cō-
 silium, mira diaboli versutia conflatum, aduersa-
 rijs sanctorum Patrum ministravit. Cùm enim
 impios suos conatus aperta vi prolatos, in irri-
 tum cadere animaduertent, simulata victoriæ
 desperatione, tanquàm pacis, certis legibus in
 religionis negotio, firmandæ cupidi, accesserunt
 postulantes, vt vel semel cum Theodoto nefario
 pestiferæ hereseos capite communicarent, ac de-
 indè cum ea fide ac sententia quam haberent, ad
 suum quisq; monasterium regrederetur.

Iohannes
 quidã, pessimè
 tridat
 sanctos Pa-
 tres.

Fraus here-
 * orum.

S. Niceta ce-
 dit, nò rectè
 cōsulētibus.

Hac conditione persuasi Patres, è vinculis ex-
 ierunt, & sanctum Nicetam sua auctoritate quam-
 uis in-

uis inuitum & reluctantem, ad suas rationes pertraxerunt, vt pariter cum reliquis Theodoro manus daret. Theodotus enim, vt omnes paulatim sub specioso pietatis prætextu, in fraudem & nefandam hæresim impelleret, venientes ad se Patres summa cum beneuolentia, vt prima fronte apparebat, excipiebat. Atque vt fraudis suspicionem tegeret: Qui non adorant, dicebat, venerandam Christi imaginem, anathemati subiiciantur. Atque hoc modo Patres nihil hostile suspicantes: ad monasteria sua liberos abire permittebat. Niceta verò cum secum animo cogitasset, grauissimæ ruinæ causam esse, cum quis à prima institutionis norma, vel latum vnguem defleuit, salutarem fugam meditatus est, rebusq; omnibus cõuasatis, nauigio Proconesum teredit. Sed illic sententiam mutas, iterum Bizantium redijt, vt vbi timiditatis signum dederat, ibi noua constantia eandem expelleret, atque ostenderet, se nullo modo vel latum vnguem ab auitæ religionis præscripto recessurum. Quo audito, Imperator accersitum ad se, ad proprium abire monasterium iussit nisi mallet inauditis ad illum diem erumnis vexari, & vitam cum extremo nominis sui dedecore finire. Ad hæc Niceta leni voce respõdens: Ego, inquit, Imperator, neque in monasterium meum redibo, te iubente, neque à fide mea desciscã sed in eadem confessione mea sum & ero, in qua & Patres mei seruati sunt, & propter quam olim periclitati sunt optimi Ecclesiæ propugnatores: in qua Ecclesia nos stamus, & gloriamur in spe gloriæ filiorum Dei. Illud scito, Imperator, quod neque mortem extimescens, (ad tempus enim hæc est) neque vitam hanc appetens (Deus testis est) feci, q̄ nõ decebat: sed senũ illorũ reuerentia, his me subieci, quib⁹ nõ debui.

Cetero

Theodotus
simulata pi-
etate omnes
nititur in
hæresim per-
trahere.

Citò id cor-
rigit Nicetas

Certò igitur scias, nullam me vobiscum habere communionem, sed in traditione permanere, quam initio accepi. Fac igitur mihi quidquid libet. Nihil amplius a me te auditurum speres.

Cùm igitur inuictum Nicetæ animū cerneret Imperator, tradidit eum Zachariæ cuidam regaliū ædium curatori, quæ Mangana dicuntur, donec quid de eo faciendum esset, concilium haberetur. Cùm autem Zacharias ille pietatis admodum studiosus esset, tanta virum sanctum veneratione prosequeretur, ut ne oculos quidem in eum desigere auderet. Imperator verò ut nihil intentatum relinqueret, quò eius constantiam animique virtutem tandem aliquando frangeret, eum grauiori exilio multatum Anthimo cuida, homini nefario, & sacrilegijs multis infami, qui Insulæ Glyceriæ cum ampla potestate præerat, commisit, qui crudeliter eum diu multumque afflixit: certus si eum ad Imperatoris voluntatē flectere potuisset, nouos sibi honores cum amplificatione dignitatis decernendos esse. Sed Nicetæ pari virtute eius quoque conatus elusit, & vbique de impietate victoriam obtinuit. Nam cùm annos 6. angustijs afflictus, & rerum omnium inopia vexatus, contra diaboli satellites egregiè decertasset, & Deus debitas de Leone pœnas expetijt, hominemque nefarium gladijs suorum confossum, deleuit. Quo mortuo, milites Michaellem quendam duabus vincum catenis è custodia liberarunt, faustisque acclamationibus Imperatorem eum pronunciarunt. Qui medio quodam inter virtutes & vitia tramite gradiens, fidem quidem ipsam non in pristinum statum restituit, sed Patres omnes & reliquos Christi vincos libertate donauit, sæuamque Ecclesiæ tempestatem sedauit.

Tunc

S. Nicetæ eoram Imperatore constantem fidem profertur

Relegatur in exilium.

Committitur Anthimo homini nefario.

Leo imperator interimitur & Michael vincus in eius locum subrogatur, qui & Pacem Ecclesiæ restituit.

Tunc verò Niceta ex eo carcere, tanquã è stadio illustris Confessor, & sine sanguine Martyr victri-
cia portans arma egrediens, ad insulas vrbi finiti-
mas abiit, in quarũ vna quietè appetens, angeli-
cam planè vitam duxit. Neque tamen aliorum
salutè negligebat, sed omnium dux ad salutem,
omnium columè, omnium medicus, summo stu-
dio tam animarum quam corporum curam agès,
indigentibus quæ illis necessaria erant suppedi-
tabat, ac non solum nostræ fidei hominibus, sed
& his qui à puritate fidei alieni erant eleëmofy-
nã largiebatur. Post hæc deuecta iam ætate, præ-
diolum quoddam è regione vrbs positum mer-
catus est, in quo vltimum vitæ actum in omni
sanctitate exegit, & animam multis ditatam vir-
tutibus, in manus Saluatoris tertio die Aprilis
efflauit.

Ad cuius exequias honestandas, ingens vtri-
usque sexûs multitudo confluit, ac duo antisti-
tes primarij, Theophilus & Iosephus, quorum
alter Ephesi, alter Theffalonicæ dignitatem E-
piscopalem administrabat, sanctissimis eximij
viri reliquijs honores detulerunt, summaque
cum veneratione resonantibus vndique psalmis,
ad nauigium quod eas ad proprium monasteri-
um deferendas excipiebat, comitati sunt. Cùm
verò monasterij fratres sacrum illũ Thesaurum
aduectantem in litore exciperent, subiectisq;
humeris ad monasterium portarent, in ipso iti-
nere, egregijs miraculis viri sanctitatem Deus
omnibus notissimã reddere dignatus est. Nam &
dæmones, è multis qui vexabatur fugati, & ægro-
ti varijs morbis liberati sunt. Inter quos, mulier
sanguinis profluvio laborans, solo reliquiarum
contactu sanitatem consecuta est. Postquàm ve-

rò

Niceta è car-
cere libera-
tus, abstractã
ducit vitam.

Niceta ob-
tus.

ro in monumentū illatę fuerunt, protinūs maior adhuc virtus enituit, aded vt quilibet infirmi, cum integra ad oculos fide accedentes, ab omni ægritudine liberati, sani & incolumes domum reuerterentur. Hęc fuit sancti viri vita admirabilis, hęc cęlestis illius ciuis, & diuini Patris Nicęe institutio, qui vt Dei gloriam in terris perpetuę celebrauit, ita vicissim & ipse à Deo gloria donatus & coronatus est.

C. Erro. in
Not. Mart.
Rom:

VITA S. RICHARDI EPISCOPI CICESTRENSIS. ex ea quam Radulphus Cicestris duobus libris complexus est circa annū salutis 1270.

Claruit autem hic Sanctus, sub Innocentio 4. Rom.

3. Aprilis.

Pont: qui Ecclesia prefuit, anno 1243.

S. Richardi
parentes.

Richardus natione Anglus, in VVigorniensis diocesis pago, quem à salis puteo VVich vocant, parentes habuit non ignobiles, Richardum & Aliciam: qui à primis annis pietati ac morum grauitati deditus, omnes facile coeuos suos tam eruditione, quàm vitę & morum integritate, antecessit. Porro frater eius, tēner adhuc in captiuitatem abductus, maturiori æue irā è custodia dimissus fuit, vt nihil secum in patriam, quam nuditatem & extremam inopiam adferret: cuius paupertatem ex animo miseratus Richardus, cū & ipse nihil quo fratri opitulari posset haberet, sese in eius seruitutem tradere minimē dubitauit, quod graue paupertatis onus non nihil subleuaret, fratremque manuum suarum labore sustentaret. Quibus sanē officijs tantū sibi fratris beneuolentiam conciliauit, vt is totius terrę suę eum hæredem scripserit.

Seruit fratri
suo voluntarię.

Non multo post, cognati & amici, nobilē quandam